

www.galarna.si

Kinley MacGregor: *Midsummer's Knight*

Prevod: Irma Kukovič

Copyright © 2003 by Sherrilyn Kenyon

*Published by arrangement with Avon Books, an imprint of
HarperCollins Publishers.*

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMŠ 2017

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock

Distribucija: Avrora AS d. o. o.,

p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.111(73)-311.2

MACGREGOR, Kinley

Vitez kresne noči / Kinley MacGregor ; prevod Irma
Kukovič. - Žepna izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMŠ,
2017. - (Bratovščina meča ; knj. 5)

Prevod dela: *Midsummer's knight*

ISBN 978-961-7035-29-2 (broš.)

COBISS.SI-ID 93752065

Kinley MacGregor

VITEZ KRESNE NOČI

Bratovščina meča: 4,5. knjiga

Prevod:

Irma Kukovič

PROLOG

Turnir v Rouenu

»Simon! Pomagaj!«

Simon Ravenswoodski je pod belo modrim progastim šotorom dvignil pogled z mize.

Skozi odprtino šotora je videl, kako Christopher Blackmoor tako hitro teče proti njemu, kot je zmogel. Christopher, komaj tri leta mlajši od Simona, ni bil tiste vrste moški, ki bi sploh kdaj tekkel. Po navadi se je premikal počasi, nenaklonjen je bil kakršnikoli vrsti naprežanja in še nikoli prej ni povzdignil glasu. Nekateri bi rekli, da je len, toda Simon je vedel bolje.

Christopher je bil predan moški, čeravno nekoliko lagoden.

Njegova tunika je bila potrjana, v obraz je bil bled.

Simon je takoj vstal in pozabil na pismo, ko je videl paniko, ki je sevala iz Christopherjevih zelenih oči.

Mladenič je pridivjal v šotor in naravnost pred Simona.

»Kaj se je zgodilo, Kit?«

Christopher je pograbil Simona za rokav in ga potegnil proti vhodu. »Hitro pridi. Stryder potrebuje pomoč. Videti je, da ga bodo raztrgali na kose.«

Simon ni okleval. Izvil se je Christopherjevemu oprijemu, pograbil meč z zložljive postelje in si ga opasal, medtem ko je tekel proti bojišču, kjer se je uril Stryder.

Christopherjev starejši brat Stryder, četrti grof Blackmoore, je imel veliko sovražnikov in bil tudi eden Simonovih najboljših prijateljev. Ni bilo prvič, da je Simon slišal, da ga je nasprotnik napadel, medtem ko so vadili za dvobojevanje na turnirju, toda gorje tistemu, ki bi napadel Stryderja na tako bojazljiv način.

Nihče si ne bi drznil napasti njegovega prijatelja, medtem ko je pod njegovo zaščito. Simon bi zahteval nič manj kot zlobneževo glavo.

Ali vsaj tako je mislil.

Podrsavajoče se je ustavil, ko je prišel na bojišče na mesto, kjer je bil Stryder, in videl, da sta ga obkrožala približno dva ducata žensk.

Natančneje, med ženskami, lačnimi moškega, ki so si požezele grofa, ki je bil še vedno v najboljšem obdobju svojega življenja in povrhu še dober bojevnik.

Stryderja so obkrožale kot jata morskih psov, ki so hrepeneli po zalogaju mesa.

Med drugimi stvarmi.

Visoka svetlolaska je zavpila: »Stryder! Vzemi mojo kokardo.«

»Ljubim vas, lord Stryder!«

»Umakni se, krava debela!« je zavpila druga ženska.
»Ne morem ga videti.«

»Lord Stryder se me je dotaknil!«

Vpitje žensk je bilo oglušujoče, medtem ko so se suvale s komolci in odrivale druga drugo ter se trudile, da bi se dotaknile ubogega moškega v svoji sredini. Stryder se je obupano trudil, da bi se izvlekel, toda bolj ko se je trudil pobegniti, več dam se ga je trdno oprijelo.

Simon je izbruhnil v smehu, ko je videl, da so enega najmogočnejših mož v vsem krščanskem občestvu ujele in suvale navadne ženske. Ni bilo pogosto, da bi na obrazu Stryderja Blackmoorskega lahko videli negotovost.

In Simon je moral priznati, da je užival ob pogledu na prijatelja, ki je bil vsaj enkrat v zadregi. Osvežujoče je bilo vedeti, da je bil Stryder le človek in ne brezdušni hudič iz legende o Blackmoorovih.

»Stryder?« je zaklical Simon in dvignil glas, da je preglasil ženske. »Tisti krvoses mi je dal mazilo, ki si ga zahteval. Rekel je, da bi ti moralo hitro pozdraviti izpuščaje, toda dokler se to ne zgodi, so *nevarno* nalezljivi.«

Skoraj v trenutku je na množico legla tišina.

»Kaj je rekel?« je vprašala ena od žensk.

»Izpuščaji,« je druga ponovila.

»Nobene želje po še enem izpuščaju nimam,« je rekla spet druga in odstopila za korak.

»Kako nalezljivo pa je?« je vprašal Stryder, v modrih očeh mu je poplesavala nagajivost, ko se je pridružil igri.

Simon je imel popolnoma resen obraz in z zloveščim glasom rekel: »Zelo. Krvoses je rekel, da bi moral biti v osami, da se izpuščaj ne bo razširil po gradu in vseh okužil. Pravi, da lahko kot posledica nastopi oslepitev, če ne boš previden.«

Neka ženska je zavpila in odskočila, medtem ko se je množica le malo odmaknila od Stryderja. Tiste, pametnejše ženske so dvomeče pogledale Simona.

»Kakšna vrsta izpuščaja je?« je vprašala mala temnolasa ženska. »Še nikoli nisem slišala za takšnega in na lordu Stryderju ne vidim nobenega.«

Simon je spustil pogled do nekje pod pasom. »To je zato, ker ga ima na svojih intimnih predelih.« Proti prijatelju je tlesknil z jezikom. »Naslednjič, ko ti bom odsvetoval obisk hiše dvomljivega slovesa, me boš poslušal, kajne?«

Ženske so se različno odzvale, a vse so stekle na varno.

Stryder ga je gledal z mešanico zabavljivosti in

smrtne resnosti. »Nisem prepričan, ali naj se ti zaradi tega zahvalim ali te pretepem.«

Simon se je postrani nasmehnil. »Bi si raje želel, da bi te prepustil njim?«

Stryder se je podrgnil po vratu in se namrščil, ko je videl kri na roki, kjer ga je ena od žensk spraskala. »Ne, mislim, da ne, vendar si želim, da bi si izmislil boljšo zgodbo.«

»Dobro, torej, naslednjič jim bom povedal, da si že zaročen.«

Stryder se je široko nasmehnil. »No, to je nekaj, kar se nikoli ne bo zgodilo. Zemlja, kot jo poznamo, bo že davno izginila, preden si bo grof Blackmoorski vzel nevesto.«

»Nikoli ne reci nikoli, prijatelj moj,« ga je opozoril Simon. »Še bolj trmasti moški od tebe so trdili enako, dokler niso podlegli Kupidovi puščici.«

»Morda res, toda jaz nisem kot drugi možje.«

Pa tudi Simon ni bil. S Stryderjem sta imela drugačno mišljenje od drugih – takšno, ki ju je zadrževalo daleč stran od razmišljanja o zakonu.

Ne, ne on ne Stryder se ne bosta nikoli poročila. Preveč življenj je bilo odvisnih od njiju. Preveč je bilo tistih, ki so ju poiskali zaradi zaščite.

Žena nikoli ne bi razumela njunih dolžnosti.

Stryder se mu je pridružil in skupaj sta se odpravila nazaj proti šotorom. »Samo nekaj mi obljubi, Simon.«

»In kaj je to?«

»Tisti dan, ko se bom zaobljubil ženski, me udari po glavi.«

Ob teh besedah se je Simon zasmel. »Raje bi bil mrtev kot poročen?«

Stryderjev obraz se je smrtno zresnil. »Da, raje.«

Simon je razumevajoče prikimal. Kot Stryderjeva mati je tudi njegova umrla nasilne smrti med sinovim odraščanjem. To je bila ena od stvari, ki je pred mnogimi leti še utrdila njuno prijateljstvo, saj sta zaradi podobnih tragedij, drug drugega še bolje razumela.

Z leti ju je povezalo še več tragedij in bila sta si bliže kot brata.

»Dobro. Toda še vedno pravim, da je zaroka tisto, kar potrebuješ, da bi se lahko ubranil pred celo legijo gorečih oboževalk. Žena bi jih postavila na primerno razdaljo, s tem bi ti omogočila, da bi opravljal svoje delo, in dame se ti ne bi več metale pred noge.«

V Stryderjeve oči se je vrnila zabavljivost. »Hm, damska žena. Najdi mi žensko, ki ima toliko pameti, da bi me zamikala, Simon, in morda bom o tem razmislil.«

Frankfurt, Nemčija

Tri mesece pozneje

Rjovenje množice je bilo oglušujoče, toda saj je bilo vedno tako, ko je bil na bojišču Stryder Blackmoorski.

Za viteški turnir so bili vitezi oblečeni v popolno opremo, ko so jih nadzorniki viteških iger najavili neučakani množici, ki se je zbrala za današnje dvoboje.

Simon je ostal v ozadju in kot po navadi stražil Stryderjev hrbet. V tem je bil najboljši. Njegov brat Draven mu je pogosto rekel, da je njegova opora. Medtem ko so bili drugi željni slave, je Simon hotel samo zaščititi tiste, ki jih je imel rad.

Že davno se je naučil, da slava in bogastvo ne pomenita ničesar, ko stojiš nad grobom nekoga, ki ti je bil ljub. Ne prineseta udobja ali topline.

Niti iskrenega veselja.

Le prijateljstvo in bratstvo lahko to storita.

In, seveda, ljubezen.

Simon ni potreboval trubadurjev, da bi o njem pisali pesmi. Nobene želje ni imel, da bi zaradi njega omedlevale ženske.

Razen ene.

Ona, katere imena si ni drznil izgovoriti, kajti bila je edina, ki je nikoli ne bo imel.

Davno tega, na nerodovitni zemlji, kjer ni bil drugega kot stradajoči fant, ki si je želel doma, se je zaobljubil, da bo, dokler bo živ, preživel svoje dneve tako, da bo pomagal drugim, da se vrnejo domov k svojim družinam, ki so jih ljubile.

Dom. To je bila ena od stvari, ki je med odraščanjem ni imel. Ja, Draven ga je imel rad, toda kot otroka nista imela doma v pravem pomenu besede. Ravenswood je bil neusmiljen in zastrašujoč.

Normandija je bila neskončna in neprijazna, in celo zdaj ni želel razmišljati o križarskih državah.

Edina stvar, od katere je Simonu uspelo postati odvisen, so bili trije moški, ki jih je Simon smatral za svojo družino – Draven Ravenswoodski, Sin MacAllister in Stryder Blackmoorski.

Draven in Sin sta mu med otroštvom na Ravenswoodu pomagala preživeti grozote in Stryder je bil tisti, zaradi katerega je obdržal zdravo pamet, ko je bil v peklu saracenske ječe.

Nič ni bilo takšnega, da ne bi tega storil zanje.

»Si?«

Simon je pogledal Stryderja, ki je bil na njegovi desni strani in se povzpел na konja.

Ko je trdno sedel v sedlu, se mu je Stryder zbadljivo posmehnil. »Spet sanjariš, človek? Poberi meč in bodi pripravljen.«

Simon se je ponorčeval. »Sanjarim? Ha! Le načrtoval sem, kako bom danes užival, ko te bom zbil s konja.«

Stryder se je glasno zasmel. Z glavo je pomignil proti rdečemu traku, ki si ga je Simon zavezal okoli mišice. »Kdo je srečna ženska?«

»Naj te ne skrbi zanjo.«

Poznavalsko se je posmehnil. »Morda se mi boš malo zasmilil in ti bom dovolil nekoliko udarcev, preden te bom ponižal. Z nekoliko sreče te bo pripravljena poljubiti na rane.«

Če bi Simon le imel takšno srečo.

Vendar je bila njegova dama daleč stran.

Vedno bo tam. Kot se je nemogoče dotakniti zvezd. In ona je bila zvezda. Svetla in bleščeča. Pa vendar tako daleč nad njim, da si je ni drznil niti pogledati, kajti na koncu je nikoli ne bi mogel obdržati.

Pogledal je na rdeči trak in pri srcu ga je zbodlo.

Nadzorniki viteških iger so jih poklicali na bojišče in izkazalo se je, da bo dolg dan.

Kako se je Simon naveličal viteških dvobojev. V nasprotju s Stryderjem v njih ni videl nobene koristi. Vendar je ostal samo iz zvestobe – Stryder je potreboval nekoga, ki bi ga ščitil in ki ni bil podkupljiv.

In glede na ceno Stryderjeve glave so bili takšni ljudje zelo redki in maloštevilni.

Ko se je dan končno prevesil h koncu, so hodili Simon, Stryder in Christopher proti šotorom, ko so ženske skušale zagrabiti Stryderja in ga odkrito vabile v posteljo.

»Ali ni to žalostno?« je veselo vprašal Christopher. »Zdi se mi, da bi moral orožar za jutri narediti večjo čelado, da bi se prilegala Stryderjevi veliki glavi.«

Ob tem se je Simon glasno zasmejal. »Prav res, vendar se bojim, da bi nam lahko zmanjkalo jekla, če bi skušali ugoditi njegovi grdi betici.«

Stryder se je namrščil. »Samo ljubosumna sta. Veliko posteljnih partneric imam, vidva pa spita osamljena.«

Simon je pomenljivo pogledal Christopherja. »Zdi se mi, Kit, da je v njegovi postelji prostora le zanj in njegov ego. Sprašujem se, kako mu sploh kdaj uspe vanjo stlačiti še žensko.«

Christopher se je zasmejal.

»Naj vaju vrag vzame,« je rekel Stryder.

Simon se je nasmehnil. »In tudi tvoj ego.«

Stryder je zagodrnjal in hodil naprej s sključeno glavo, ko se je poigraval z zavozlanim trakom na prsnem oklepu.

Ko so prišli okoli šotora, je Simonov pogled pritegnila

senca. Komaj se mu je uspelo odzvati, ko je moški z bodalom skočil na Stryderja.

Še preden bi napadalec lahko dosegel prijatelja, ga je Simon pograbil in po kratkotrajnem prerivanju moškega položil na tla. Simon ga je hitro razorožil in ga na tla pritiskal s prsti, ovitimi okoli njegovega vratu.

Stryder je zaničevalno ukrivil ustnice. »Ti poskusi uboja postajajo presneto dolgočasni.«

Simon ga je začudeno pogledal. »Moli, da ne bo kateremu uspelo.«

Stryder je prikimal, ko je potegnil napadalca na noge. »Hvala ti, Simon. S Christopherjem ga bova predala stražarjem. Bi se nam pridružil v dvorani?«

Simon se je dotaknil traku okoli roke in spoznal, da se je med prerivanjem strgal.

V želodcu ga je stisnilo. »Ne, nekaj moram opraviti.«

»Pa ne še eno pismo,« je zastokal Christopher. »Prisegam, Simon, prišel si do točke, ko pišeš več kot jaz, pa sem trubadur.«

Simon ni odgovoril, ko sta ga pustila samega. Namesto tega je preiskoval tla, dokler ni našel koščkov traku.

V trenutku olajšan jih je stisnil v dlan in izpod tunike potegnil pismo, ki ga je imel tesno privezanega na prsni koš.

Dobil ga je to jutro, ko se je oblačil za turnir.

Prelomil je škotski pečat, odprl pismo in našel tanek koder las.

Njenih las.

Tesno ga je držal v dlani in ga ni hotel izpustiti. Dvignil je obraz, ko je poduhal najnežnejšo sled njenega vonja.

Simon se je nasmehnil.

Potem pa je pričakujoče prebral žensko pisavo.

Moj najdražji bojevnik,

upam, da te bo moje sporočilo doseglo pri dobrem zdravju in nepoškodovanem telesu. Bojim se, da zadnjega sla, ki si mi ga poslal, ne bo nikoli več mogoče podkupiti, da bi mi še prinesel pisma. Videti je, da sem ga odvrnila s svojim pretiranim navdušenjem, ko sem ga olajšala za pergamentni papir.

Samo upam lahko, da se bo njegov gleženj kmalu pozdravil.

Tvoje besede so se me globoko dotaknile in resnično mi je žal, da pogrēšaš svoj dom. Hotela sem ti poslati drobec domače zemlje, toda zdelo se mi je nekoliko nespametno, da bi te s tem obremenjevala. Da niti ne omenjam, da je zemlja skoraj povsod enaka, kajne? In če bi ti padla na tla, je ne bi mogel pobrati.

Zato sem mislila, da bi te morda lahko potolažili moji lasje. Upam, da ne boš opazil, da so na konicah nekoliko ožgani. Bojim se, da sem se predvčerajšnjim naučila dragocene lekcije.

Medtem ko sem sanjarila o tebi in tvojem zadnjem pismu, sem bila v kuhinji tako zamaknjena, da nisem polagala pozornosti, kam sem odložila svečo.

Toda odkrila sem nekaj zelo pomembnega. V shrambi se požar širi zelo hitro. In ko je enkrat ožgana, je peščenic težko očistiti. Kuharica me je za vedno pregnala iz kuhinje in mi sprva zagrozila tudi, da ne bom smela jesti hrane, ki jo bo pripravila.

Po nekaj pregovarjanja mi je vsaj priznala upravičenost do hrane, a le zato, ker sem prisegla, da nikoli več ne bom stopila v njeno svetišče.

Pogrešam te, dragi. Vedi, da kjerkoli že si nocoj, so moje misli, in srce, pri tebi.

Prosim, pazi nase in naj ti da bog mir in zdravje, dokler ne najdeš spet poti domov, k tistim, ki te ljubijo.

Vечно tvoja

K.

Simon si je njeno pismo pritisnil ob prsi. Kako si je želel te ženske. Potreboval jo je.

Če bi le bil Stryder. Potem bi ji lahko dvoril. Jo zasnuvil.

Toda kot Simon Ravenswoodski ni mogel storiti kaj več, kot hrepeneti po svoji muzi, saj se je zavedal, da nikoli ne bo napočil dan, ko bi lahko bila skupaj.

Našel jo je samo zato, da jo je lahko izgubil.

Usoda je bila pogosto nemilostna.

Zavzdihnil je, vzel pismo in se namenil proti svojemu šotoru. Vsaj tam se je lahko za nekaj časa pretvarjal, da je nekdo drug.

Tisti, ki bi se lahko zaprisegel dami, ki jo ljubi.

Prvo poglavje

»Čestitam, lord Stryder. Nikoli si nisem mislil, da bom doživel dan, ko si boste vzeli nevesto.«

Stryder je dvignil pogled, ko so mu besede starejšega plemiča odzvanjale v ušesih. Nič več kot pet minut je sedel, da bi pojedel zajtrk, potem ko je končal vadbo na bojišču.

Bil je pregret, potil se je in zato ni bil prepričan, da je moškega pravilno slišal.

»Nevesto?« je dvomeče vprašal Stryder.

Zgubani obraz starca je žarel in tudi rjave oči so se svetile, ko je izrekel lepe želje. »In to škotsko dedinjo. Dobro zvezo ste si uredili, fant moj. Res dobro.« Stryderja je potrepljal po ramenih in potem odšel.

Osupel Stryder je nadaljeval zajtrkovanje. Nedvomno se je moškemu na starost zmešalo.

Vsaj tako si je mislil.

To je bilo prvo od številnih podobnih srečanj, ko je odšel po opravkih, ki so se to jutro nadaljevala, zato si je Stryder mislil, da je obstajala samo ena oseba, ki bi lahko sprožila tako neosnovane govorice, ko je šlo zanj.

Simon Ravenswoodski.

Sam pri sebi se je nasmehnil. Simon mu je obljubil, da bo imel mir, medtem ko sta bila v Angliji na letnih viteških igrah v Stantingtonu. Dogodka se udeleži vsak plemič v Angliji, pa tudi sam kralj.

Skupaj z možmi so prišle tudi številne neporočene hčere, ki so si nestrpno iskale soproge z debelimi mošnjami.

Z drugimi besedami: vse so iskale *njega*.

Po navadi so ga lovile in nadlegovale ženske, lačne bogastva, ki so hlepele po njegovih posestvih, njegovem mojstrstvu v postelji in njegovem telesu.

V tem vrstnem redu.

Simon mu je obljubil, da bo, če se bo vrnil domov za ta dogodek, držal ženske in njihove spletkarske matere na varni razdalji.

Stryder še vedno ni vedel, zakaj je bila njegova vrnitev v Anglijo Simonu tako pomembna. Navsezadnje mu človek ni ničesar dolgoval in bi lahko odšel od njega, kadarkoli bi želel.

Pa vendar si je Simon želel, da bi se vrnil v domovino, zato mu je Stryder ustregel, čeprav je sovražil biti v Angliji, kjer ga je na vso silo preganjala preteklost.

Dva tedna v Angliji, prijatelj moj. To je vse, česar te prosim. Ne boj se, zagnane ženske bom držal daleč stran od tebe.